

Ο σ. Ζώης Γαλατάς αποχαιρετά την συντρόφισσα Ευγενία Βραζιτούλη εκ μέρους του NAP και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Ανεβαίνοντας στα γραφεία μας στην Πυρσινέλα, στον 4ο όροφο, στις εξορμήσεις μας, στο στήσιμο του Φεστιβάλ, στις απεργίες, τις πορείες, τις ατέλειωτες συνεδριάσεις, τα ακτίφ, ήσουν εκεί...

Το ίδιο και μετά, την ώρα της παρέας, που αραδιάζαμε σα βότσαλα στην άμμο τα όνειρα, τις αγωνίες μας, τις εκτιμήσεις για τα μικρά και μεγάλα.

Πόσες ιστορίες, αναλύσεις, κουβέντες για τη ζωή μας δεν έχουν, αόρατα χέρια, τοποθετήσει στον "Τοξότη", την "Εσπεράντζα", τον "Τσοκάνη", το "Λυχνάρι"; Σε πόσα στέκια και τσιπουράδικα;

Ήσουν στην Πλατεία, που μέσα στη νύχτα γέμιζε με χιλιάδες ανθρώπους από τις εργατογειτονιές της "Καλούτσιανης", της "Καραβατιάς", του "Βιετνάμ", απ' τα "Ζευγάρια" και τα "Λακκώματα", για να γιορτάσουν τον κομμουνιστή δήμαρχο που έβγαλε η πόλη. Πέρασαν μπροστά κι από σένα τρεις γριές μ' αναμμένες λαμπάδες που λέγαν "...*Ανάστασ' παιδούδια' μ', Ανάστασ'...*".

Κι ύστερα... όταν από Αύγουστο ήρθε ο Χειμώνας, εσύ εκεί, μαζί μας. Πλάι, μπροστά και πίσω. Μας κύκλωνες και χαμογελώντας ψιθύριζες "...Φυσικά και δε θα υπακούσω...". Κι ήταν τόσο δυνατό το ψιθύρισμα που 'φτανε απ' τα Γιάννενα στη Βωβούσα, το Γράμμο, το

Κούρνοβο, την Καισαριανή, τον Ψηλορείτη, την Ικαρία. Γιατί ταυτόχρονα σιγοτραγουδούσες για κάτι σγουρά μαλλιά που τα φύσαγε ζερβά ο άνεμος και κάποιο Αη Στράτη που δε σε φόβιζε. Για το Γοργοπόταμο και την Αλαμάνα. Το δόλιο το Μικρό Χωριό.

Σε κάθε μέτρημα, πριν και μετά τη μάχη, ήσουν εκεί. Στο τέλος έγινε βεβαιότητα. Απλά, δε γινόταν να λείπεις. Αγέρωχη κομμουνίστρια κι επαναστάτρια.

Στην προσπάθεια, τη συλλογική δράση, την παρέα, το γλέντι. Μια κοπέλα δεμένη μέσα στο πέρασμα του χρόνου με τη νιότη. Μαθητές, σπουδάζουσα, σωματεία, Επιτροπές Νέων Εργαζομένων, μ' ένα διάλειμμα για να ακούσεις ένα τραγούδι απ' τη Σταματία... το Γιώργο σου, το Βαγγέλη και τον Ιάσονα... Είσαι της γερακίνας θυγατέρα, δίχως άλλο...

Και τώρα, σε μια δύσκολη εποχή, που κλαίνε τα πουλιά για αέρα και τα δέντρα για νερό, σα σιγούρεψες ότι αποτυπώθηκαν ανεξίτηλα τα χνάρια σου στην πόλη, ότι μάθαμε απ' την αγάπη σου, την ήρεμη, γλυκιά, σταθερή, πεισμωμένη δύναμή σου, ότι θα προσέχουμε τους αγαπημένους σου, κίνησες για ταξίδι.

Στα χωριά μας – όχι από δοξασίες, αλλά απ' τον ατέλειωτο πόλεμο σ' αυτή την ώρα του ταξιδιού – λένε ότι περνάμε σ' ένα παράλληλο σύμπαν, που γίνεται στην πλατεία, κάτω απ' τον πλάτανο, ένα ξέφρενο γλέντι. Κι είναι όλοι εκεί, μαζεμένοι.

Έτσι λέμε κι εμείς τώρα. Πως σ' υποδέχονται Λένιν και Τσε, Άρης και Μπελογιάννης, σα μέλος του βλάχικου σοβιέτ. Σου φιλάει το χέρι το “Γραμμένο” ο Λάμπης, σε κερνάει κρασί ο Νίκος ο Καρβούνης, σ' αγκαλιάζουν Έλληνες και Τούρκοι, Κουβανοί και Σαντινίστας, επαναστάτες κι εργάτες.

Σηκώθηκαν και σε περιμένουν στο τραπέζι τους ο Γράψας κι ο Τζιαντζής, ο Δελαστίκ κι η Πρίντζου, ο Φώτης ο Βαρουξής, ο Αντρέας κι ο Κώστας ο Γκρέμος.

Ξεκινούν τα όργανα και σου απλώνει το χέρι να μπειτε στο χορό ο Γιάννης ο Θάνης κι οι μαυροσκούφηδες του Άρη, τ' ανταρτόπουλα της ΕΠΟΝ, του ΕΛΑΣ και του Δημοκρατικού Στρατού...

Κάλε μούνε...